

HCG – representantskapet om valgkampen.

Kjære representantskap!

Forrige uke deltok jeg på kongressen til den Europeiske faglige samorganisasjon i Wien.

Det er alltid inspirerende å møte kolleger og kamerater fra andre land. Men de siste årene er det også både litt trist, skremmende og tankevekkende.

I de fleste landene forteller man om hvordan organisasjonsgraden synker, fagbevegelsens kraft minskes, og det drives fram en politikk som skaper utrygghet og dårligere vilkår i arbeidslivet.

Dette blir en ond sirkel, der en svekket fagbevegelse mister politisk gjennomslag og vanlige folk leter hos populistene for å finne svar på en økende uro.

Det skjer dersom de gamle, brede folkepartiene på venstresiden ikke lenger oppleves som representative.

Vi ser en utvikling vi ikke vil ha her.

Og vi ser at det finnes gode grep vi kan ta for å ikke havne der.

Arbeiderbevegelsen er redskapet for vanlige folk. Vi er deres måte å ta vare på sine interesser i arbeidslivet og i samfunnet forøvrig.

Det fagligpolitiske samarbeidet gir oss stor styrke – det er derfor det angripes med jamne mellomrom. Resultatet er økende ulikhet.

Som Erna Solberg sa det før valget. "Folk vil merke forskjellene, ikke fra første dag, men betydelig i løpet av en fireårsperiode". Nå, etter snart seks år med høyreregjering, merker folk forskjellene.

Gode venner. LO og Arbeiderpartiet stod bak Solidaritetsalternativet. Nå ser vi hva som er **alternativet til solidaritet.**

- Ulikhetene som øker.
- Mellom rik og fattig.
- Mellom de som har jobb og ikke har jobb.
- Mellom de som er innenfor og de som er utenfor
- Mellom syke og friske
- Mellom by og land

Ingen må være forundret over at forskjellene øker. Det er ingen naturlov med små forskjeller.

Fremskrittspartiet gikk til valg på at det ikke er noen offentlig oppgave å bruke skattesystemet til å utjevne forskjellene mellom folk.

Siv Jensen leverer som bestilt – selv om dette er en del av politikken som de bare snakker om med innestemme.

Det er ingen partier som går til valg på økte forskjeller, men vi ser det på politikken.

- Den økte formuesskatten som gir mest til de som har mest
- De smålige kuttene som rammer de som har minst
- Den fraværende politikken mot sosial dumping

Det gjør noe med oss som samfunn og mennesker når ulikhetene vokser. Der forskjellene er store vokser også konfliktene, livskvaliteten går ned.

Vi har en god og sterk offentlig sektor her i Norge.

Det har vært viktig for at vi har klart å skape et samfunn med relativt små forskjeller, uavhengig av hvor mye penger de har i lommeboka.

Denne velferden er et fellesgode, som sikres best gjennom offentlig eierskap og drift.

For det er ingenting som tilsier at kommunene sparer penger på å konkurransesutsette velferdstjenester. Snarere tvert i mot. Det viser en rapport FAFO har laget for LO.

Det er mange eksempler på at å konkurransesutsette velferdstjenester

- Som barnehage,
- Som eldretjenester
- Som barnevern

Faktisk gir dyrere, og ofte dårligere, tjenester enn om man hadde beholdt dem i kommunal regi.

Konkurransesutsetting er ikke gratis. Det koster å drive konkurranse, og det koster å drive kontroll og oppfølging.

Når vi samtidig vet at besparelsene oppnås gjennom dårligere lønns-, arbeids- og pensjonsvilkår er ikke det en effektiviseringsgevinst. Det er bare en omfordeling.

For noen måneder siden besøkte jeg en kommunal barnehage i Stjørdal, hvor de ansatte og foreldrene har kjempet mot nedlegging.

Det var overkapasitet, men kommunen fikk ikke røre de private barnehagene. Det fikk kommunen vite gjennom et brev fra PBL.

Det eneste virkemidlet den sto igjen med, var å justere tallet på kommunale barnehager.

Tenk å stille seg i en situasjon hvor kommunen i realiteten ikke har kontroll over eget tjenestetilbud!

Stjørdal er ikke unikt. Man har opplevd det samme mange andre steder.

Samlet fikk norske private barnehager et overskudd i 2017 på 1,2 milliarder kroner og av dette gikk 132 millioner kroner til utbetaling til eierne.

I stadig større grad blir disse barnehagene samlet på færre hender. Det er de store, kommersielle barnehageeierne som er i ferd med å dominere.

Som det svenske barnehage-konsernet Academedia, som eier Espira i Norge, og som bekymrer seg for at bemanningsnormer som Stortinget har vedtatt i norske barnehager, skal gå utover selskapets lønnsomhet.

Det er profitt som betyr noe.

Resultatet er at velferdsstaten utfordres av kommersialisering og krefter som ønsker økt privat profitt fra drift av offentlig finansierte tjenester og infrastruktur.

Regjeringspartiene mener imidlertid at offentlige velferdstjenester kan sidestilles med tjenestemarkedet. Det er, med respekt å melde, rent vås.

Det å drive hotell og sykehjem er ikke det samme. Reklame og feriereiser har lite til felles med barnevern og skole.

Det er komplekse tjenester for sårbare brukere.

Jeg mener det representerer en direkte trussel mot verdiskapingen og innovasjonskraften i privat sektor at man skal kanalisere privat kapital til investeringer i virksomhet som i dag drives av det offentlige.

Dette er fantasiløse, risikofrie investeringer som ikke skaper én ny jobb, som ikke genererer én krone i økt verdiskaping og som ikke endrer en tøddel på handelsbalansen overfor utlandet.

Denne kapitalen burde heller investeres i ny privat næringsvirksomhet

Jeg hører stadig vekk noen si at jobber skapes, de vedtas ikke. Men jobber blir ikke til i et vakuum. Politiske valg legger føringer.

Som når høyreregjeringen kutter milliarder i formuesskatt. Da vokser ikke investeringene i nye næringer, men det gjør bankkontoene til de som har mest fra før.

Ting kommer ikke av seg sjøl.

Det må vi ut og fortelle folk til høsten. I et klart og tydelig språk så folk forstår hva vi vil:

Odvar Nordli pleide å fortelle om den gang det skulle velges ny formann i arbeiderungdomslaget på Stange i Hedmark. Det var to kandidater.

Den ene holdt en flammende appell om behovet for å innføre sosialismen i Norge. Den andre hadde gatelys i bygda som sin

viktigste kampsak. Han som ville ha opplyste veier ble valgt med stort flertall.

Så bygde man gatelys – og kalte det sosialisme, oppsummerte Nordli.

Det forteller en del om hva arbeiderbevegelsen i utgangspunktet er. Vi vil skritt for skritt – lysmast for lysmast - gjøre hverdagen bedre og lysere.

Når vi skal ut for å drive faglig valgkamp, blant LOs medlemmer, er det perspektivet. Vi skal vise folk hvordan vi gjør hverdagen deres bedre. På jobben, og på alle de andre arenaene folk er.

Det handler ikke bare om arbeidslivsspørsmål. Det er jo - dessverre - ikke slik at 930.000 nordmenn (stopper – der er det feil i manus – 936 811 medlemmer – rekord) våkner om morgenen og tenker: «Ah – en ny dag som LO-medlem!» Og bruker hele sin fritid på å tenke arbeidsvilkår. Arbeidslivet er en viktig del av livet. Men det er ikke hele livet.

LO-medlemmer – vanlige folk – trenger også arbeiderbevegelsens stemme på mange andre områder.

Utfallet av lokalvalget i september vil ha store konsekvenser for arbeidsfolk. Det skal vi sørge for at våre medlemmer får vite.

Politikk virker. Når regjeringen endrer AML for å få flere midlertidig ansatte, svarer rødgrønne kommuner med å ikke bruke den nye loven.

Når regjeringen svikter i kampen mot sosial dumping svarer rødgrønne kommuner med å kreve lærlinger, faste ansatte og seriøsitet.

Det handler jo om hvordan man behandler folk som jobber for kommunen, at man satser på kompetanse, bygger heltidskultur og faste stillinger.

Og ikke minst om at man bruker innkjøpsordninger og andre virkemidler for å sette en standard for arbeidslivet i et område. Der har vi mange, gode helt konkrete resultater å vise til.

I kommuner over hele landet – i Bergen, i Oslo, i Bodø, Skien, Porsgrunn, Fredrikstad i Trondheim, i Østre Toten, ja i flere titalls kommuner over hele landet, har vi levert!

Og om det er noen som lurer på hvorfor LO engasjerer seg i denne lokalvalgkampen så er det bare å vise hva vi har fått til i fellesskap.

Vi trenger kommuner, fylker og regioner som står for en annen politikk. En politikk hvor fellesskapets midler skal komme fellesskapet til gode.

Det vi skal ha er et samfunn med lys i gatene der vi har med oss visjonen om et samfunn der samfunnskaka fordeles mer rettferdig – ikke mindre. Der hele folket er i arbeid.